

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Θυσία όλων έρωτα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σιγά-σιγά όμως, άρχισα να παίρνω κάποιο θάρρος... Έβλεπα, ότι δεν άνοιγε πια μεγάλον τόν λάκκο, αλλά έσκαβε σ' ένα σημείο του μονάχα, μικρό και περιωρισμένο, σέ τρόπο ώστε να μ'ην πρόκειται περί έκτακτης πτώματος... Καί πραγματικά, τόν είδα σέ λίγο ν' αφήνη τή σκαπάνη, νά σκύθη περισσότερο καί νά θιάξη από καί ένα μικρό σιδερένιο κιωωτίδιο, θαμμένο στή γή!

Έσκαψε ύστερα κοντά στό φανάρι του, κι' άρχισε νά περιεργάζεται τό κιωωτίδιο μέ προσοχή. Τό κύτταξε απ' όλες τ'ες μεριές, θεβαιώθηκε ότι ή κλειδιώνια του ήταν άπαραβίαστη και τό άκούμπησε πλάι στό φανάρι του. Κατόπιν, πήρε πάλι τήν σκαπάνη κι' άρχισε νά ρίχνη μέσα στό λάκκο τά σκαμμένα γάμαμα, μ'ην πολυφροντίζοντας όμως νά εξαφανίση αυτά τά ίχνη τής έργασίας του...

Κατάλαβα τότε, ότι ή άπασχόλησί του είχε τελειώσει πια κι' ότι θα επέστρεφε στό σπίτι σέ λίγο. Έντρομη, μήπως μέ πρόλαθι κι' άνακαλώη τήν άπερίσκεπη αυτή περιέργειά μου, εξαγούρια στο σπίτι μέ όση ταχύτητα μπορούσα. Μπήκα ύστερα στήν κρεββατοκάμαρα, πέταξα σέ μιά άκρη τά μουσκεμένα φορέματά μου κι' έπεσα λαχανιασμένη στό κρεβάτι, κάνοντας πώς κοιμούμουν θαθεία...

Όμως, θρήκα όλον τόν καιρό νά εξαλαχαινώσω καί νά συνέλθω απ' όλη αυτή τήν ταραχή μου, γιατί πέρασε ακόμη μιά δολκλήρη ώρα, ώστόσο νά φανή ό Λεώνης!

Γιατί άργούσε έτσι;

Τί είδους κιωωτίδιο μυστηριώδες ήταν εκείνο, και τί νά είχε άραγε μέσα του;

Περιεμίνοντας τον εξαπλωμένη στό κρεβάτι, πελάγωνα σέ γίλιες άπορίες... Πρό πάντων, άπασχολούσε τό μυαλό μου ή σκέψι του κιωωτιδίου. Καί σκεπτόμουν:

— Έξάπαντος θα τόχη θάμει, από τότε πού ήρθαμε σ' αυτή τήν έπαυλι!... Καί τό παίρνει μαζί του πάλι, τώρα άκριβώς πού φύγομε ή... Τι νά είνε όμως;... Μήπως είνε κανένα φυλαχτό σωτήριο ή κανένα όργανο θανάτου μυστηριώδες;... Χρήματα δέν θά ήταν δυνατόν νά περιέχη, γιατί θα ήταν πολύ βαρύτερο!... Ένώ ό Λεώνης τό σήκωνε σάν φτερό μέ τόνα του χέρι, άν κ' ήταν άρκετά όγκώδες!...

Τί νά είνε όμως, μέλας;... Μήπως περιείχε έγγραφα σπουδαία;... 'Ισως!... Άλλά αυτό πού μέ διαμόνιζε περισσότερο, ήταν τό ότι δέν μου φαίνονταν άγνωστο αυτό τό κιωωτίδιο!...

Τό ελγα δή κι' άλλους, και κάπου άλλου... Πού όμως και πότε μου ήταν άδύνατον νά θυμηθώ... Κι' όλη τή νύχτα ύστερα, τό ώνειρευόμουν, τόβλεπα νά παίρνη σχήματα, διαστάσεις τερατώδεις κι' από άπλό κιωωτίδιο νά μεταμορφώνεται σέ έχιδνες, σέ σκελετούς ανθρώπινους, σέ αίμοσαγή στίλέτα, σέ χίλια δσφρικαστικά πράγματα...

Δέν τόλμησα νά ρωτήσω τόν Λεώνη τίποτα, κι' ούτε νά του δώσω άφορμή νά ύποπτευθι τήν είδα. Πολλές φορές, μάλιστα, μου είχε πη ός τότε, ότι τήν ήμέρα πού θα μάθαινα τό μυστικό του, όλα θα τελείωναν όριστικά μεταξύ μας!...

Κι' ένώ συχνά μου εξέφραζε τήν εύγνωμοσύνη του μέ τά θερμότερα λόγια—έπειδή τόν ελγα πιστέμει τυφλά—μοδίει συγχρόνως νά καταλάβω έπιτήδεια και τό έξής: "Ότι δέν θ' άνεχόταν καθόλου όσθε τήν παραμικρότερη περιέργειά μου, σρετικά μέ τό παρελθόν του... "Αν δέ τολμούσα ποτέ νά έξιγινώσω κρυφά του, κάτι απ' τά παρασμένα του, πού θα τόν άφορούσε, θα πλήρωνα πανάκριβα αυτή τήν περιέργεια μου!!

"Υστερα λοιπόν από μιά δολκλήρη ώρα, ήρθε ξανά ό Λεώνης

κι' έπεσε πλάι μου. "Όπως είπα και πρίν, προσποιηθήκα τήν κοιμισμένη, άν και δέν μόρεσα όλη τή νύχτα νά κλείσω μάτι απ' τά διαρκή έφιαλτικά μου όνειρα.

Τήν άλλη ήμέρα τό πρωί, ό Γιάν μ'ας έφερε άρκετά ζωά, στά όποια φορτώσαμε τις άποσκευές μας και φύγαμε για τήν πλησιέστερη πόλι. 'Από καί πάλι, και μέ τήν πρώτη εύκαιρία, μήκαμε σ' ένα ταχυδρομικό άμάξι και φτάσαμε στή Βενετία, ύστερα από πολυήμερο κοπιαστικό ταξίδι.

Τήν πρώτη εκείνη θραυδά τής άφίξεώς μας στή Βενετία, κατόλουσαμε πάλι σ' ένα μυστηριώδες οίκημα... Κατόλουσαμε σ' ένα απ' τά μυστηριώδη εκείνα καταφύγια, τά όποια ό Λεώνης φαίνονταν νάχη στήν άπόλυτη διάθεσί του, σέ κάθε τόπο και σέ κάθε ώρα του ήμερουχτίου... Αύτη τή φορά όμως, δέν ήταν πολυτελές αυτό τό οίκημα σάν τά άλλα...

"Ήταν ένα σκεπτικό και παλιό σπίτι, σάν κάτι άλλα πάλι, μισορειπωμένο, και σάν κρυμμένο σέ μιά απ' τις πιο άπόκεντρες συνοικίες τής πόλεως...

Μού είπε ότι ήταν ή κατοικία ένός άπόντου φίλου του και μέ παρακάλεσε νά άνεγθώ αυτό τό κατάλυμα για λίγον καιρό... "Ω, μόλις για δυό-τρεις ήμέρες μονάχα, γιατί λόγοι σπουδαίοι μέν εμπόδιζαν νά φανή στήν πόλι, άμέσως... "Υστερα όμως, θα έόναμε σέ άξιοσπρεπτατό μέγαρο και θα περνούσαμε τόσο καλά, ώστε νά μ'ην έχω νά παραπονεθώ σέ τίποτα, για τή διαμονή μου στήν πατρίδα του!

Μόλις είχαμε ήδη τελειώσει τό φαγητό μας, σ' ένα όγρό και ψυχρό δωμάτιο του μυστηριώδους αυτού σπιτιού, όταν μ'ας παρουσιάστηκε εαφνικά ένα άτομο... Ήταν ένας κακοφορεμένος άνδρας, άσχημος στό πρόσωπο κι' άσθενικός, ό όποιος δικαιολογήθηκε για τήν εμφάνισή του, λέγοντας ότι ό Λεώνης έστειλε και τόν ζήτησε...

— "Α, ναί!... "Έχεις δικαιο, θαδδαίε! Έξφώνισε τότε ό Λεώνης, πηγαίνοντας άμέσως νά τόν ύποδεχτι. Καλώς ήρθες!... Πάμε σέ παρακαλώ στό πλαινό δωμάτιο, νά μιλήσουμε για τις ύποθέσεις μας, ώστε νά μ'ην ένοχλώμε και τήν κυρία!

Τους έλασα τότε και τους δυό! 'Αόριστα έφταναν σ'ι' αυτή μου ή συζητήσις των, άλλότε ζωηρές κι' άλλότε χαμηλόφωνες. Κ' ύστερα από μιά ώρα, φανηκε έπιτέλους ό Λεώνης κι' άρχισε νά μέ καταφιλή. Φαίνονταν πολύ ταραγμένος, άλλα και πολύ χαρούμενος νάν νά είχε καταικήσει κάτι τό πολύ δύσκολο.

— "Θά σ' άψησω, 'ουλίτα μου, μόνη σου, για λίγες ώρες! μου είπε στά τελευταία. Πάω νά έτοιμάσω κιάλας τό καινούριο κατάλυμά σου... Θά είνε ωραίοτατό τό κι' αύριο τό θράδυ θα κοιμηθούμε πια σ' αυτό!

"Έλειψε όλη τήν ήμέρα ό Λεώνης, απ' τό σπίτι. Καί τήν έπομένη πάλι, θγήκε πρωί-πρωί έξω. Φαίνονταν πολύ άπασχολημένος, άλλα συγχρόνως δειγνόνταν και τόσο φαειρός και πρόσχαρος, δσο ποτέ άλλότε δέν έτυχε νά τόν δω...

Αυτά τά πράγματα δυνάμωσαν τό κοράγιο μου. Μόρεσα έτσι νά ύπομείνω, άλλες δώδεκα άνιάρές και πληκτικές ώρες, 'Επίσης, έδιδων απ' τήν ψυχή μου τή θλιβερή έντύπωσι, τήν όποια μου προέενουσε από τό σκυθρωπό και ψυχρό σπίτι!

Γιά νά περάση ή ώρα μου, θέλησα κατά τό άπομειήμερο νά έπισκεφθώ όλα τά μέρη του σπιτιού. Ήταν παμπάλαιο, όπως είπα. Στά δωμάτια μου ύπάρχαν άθλια λείψανα σαρακοφαγωμένων έπιπλων, τάπητες κουρελιασμένοι και μερικές εικόνες μισοφωγωμένες απ' τά παντικά.

Τά περιεργάζομουν όλα αυτά, ένώ ένα δυσάρεστο συναίσθημα μου έσφιγγε άνεχγήτιστα τήν ψυχή. Άλλά σέ λίγο, πρόεεξα κάτι άλλο, τό όστίο μ' έκανε νά σκιρτήσω και νά πλησιάσω πρός

—Μήπως έέχασες, φίλε μου, νά στείλεις στόν πατέρα μου έκείνα τά κοσμήματα;...

τά κεί κατάχλωμη: Είδα στο πάτωμα ενός δωματίου ριγμένο το πολυθρόνητο εκείνο κιωτατίδιο του Λεώνη... Ήταν έντελως άδαιο και μ' άνοιγο τό σκεπάσμα του!...

Ή ψυχική μου τότε ανακουφίστηκε άνέπιπτα. Μου φάνηκε, πώς ένα μεγάλο θόρος άνασκήκωθηκε κι έφυγε άπ' τή στήθη μου. Τά μυστηριώδη λοιπόν και τρομαχτικά εκείνα πράγματα, τά όποια ύπήρχαν πριν σ' αυτό τό κιωτατίδιο, θά είχαν κείναι-φαινηταί-φτερά, και θά είχαν πετάξει μακριά μας!... Δέν θά φτερούγιζε πια άπόνω άπ' τό κεφάλι μου τό σκοτεινό μυστήριο τό περιεχομένου αυτού του κιωτατίδιου!

Γιά νά βεβαιωθώ ότι τίποτα τό τρομερό δέν ύπήρχε πια, και γιά νά καθουσιάσω καλύτερα τόν έαυτό μου, σκούνησα περιφρονητικά μέ τό πόδι μου τό κιωτατίδιο. Συγχώνως, κίνηση νά θυώ άπ' τό δωμάτιο. Άλλά τό πόδι μου τότε πάτησε άπάνω σ' ένα κομμάτι θαμπακιού, ριγμένο κι' αυτό στο πάτωμα, μαζί μέ άλλα παληόχαρτα και κουρέλια ξετυλιγμένα.

Σκίρτησα μόλις πάτησα αυτό τό θαμπακι. "Ενοιωσα ότι πατούσα συγχώνως και κατά σκληρό, τό όποιο ύπήρχε μέσα τό θαμπακι. Έσκυφα, τό πήρα, τό άνοιξα μηχανικά και τότε, κατάχλωμη, τρομαγμένη, είδα μέσα του μία πολύτιμη χρυσή καρφίτσα, μέ διαμάντια στολισμένη: Ήταν μία καρφίτσα, ένα κόσμημα άπ' τά κοσμήματα εκείνα τά θαυρίτια, τά όποια είχαμε πάρει άπ' τό κατάστημα του πατέρα μου τή βραδιά του χορού και τής φυγής μας!

"Εφρίξα... Μιά τρομερή άνησυχία κ' όποφία μέ κυριεύσε, σχετικά μέ τήν τύχη τών κοσμημάτων αυτών, που άξιζαν δέκα, είκοσι δολοκλήρες περιουσίας!... Τόσον καρπό ήμουν ήσυχη, γιατί νόμιζα πώς ο Λεώνης τά είχε στείλει στον δυστυχή πατέρα μου!

"Όταν, λοιπόν, γύρισε κατά τό θρόνο, παίρνοντας έγώ τό πιό άσέλως ύφος που μπορούσα νά προσποηθώ, τόν ρώτησα:

—Μήπως ξέχασες, φίλε μου, νά στείλης στον πατέρα μου εκείνα τά κοσμήματα;

"Ο Λεώνης γύρισε άμέσως, σκιρτώντας σαν νόν τόν δάγκασε φειδί και μέ κύτταξε μέ τρόπο άλλόκοτο. Φαινόταν σαν νά ήθελε νά έμβασθώ—μέ τήν επίμονη ματιά του—και νά έξερευνηση τις πιό άπόμερες γωνίες τής ψυχής μου.

—Τί έχεις και δέν μου άπαντάς; τόν ξαναρώτησα. Γιατί πήρες αυτό τό ύφος;... Τί τό παράδειο θλέπεις στην έρώτησι που σου έκανα;...

"Άταραχος τότε ο Λεώνης, μου είπε:

—Κι' έσένα, τί σου ήρθε πάλι νά μου κάνης τήν έρώτησι αυτή;

—Σέ ρώτησα, γιά τόν έξής λόγο: Σήμερα, κατά τό άπόγευμα, μίν έχοντας τί νά κάνω, μπήκα σ' ένα άπ' τά δωμάτια και θρήκα αυτό τό πράγμα, ριγμένο σ'ό πάτωμα... Φοβήθηκα λοιπόν, μήπως άπ' τίς άπασχολήσεις αυτές τών ταξειδιών μας, κι' άπ' τήν ταρχαή τής δραπετευσέως μας, ξέχασες νά στείλης και τά άλλα κοσμήματα στον πατέρα μου!...

Και λέγοντάς του αυτά, τούδωσα ήν άδαμαντοκόλλητη εκείνη καρφίτσα που είχα θρή. Μέ τόση φυσικότητα ύφους τού μιλούσα και τόσο επίτηθεια έκφραση τήν ψυχική μου ταρχαή, ώστε ο Λεώνης δέν άντελήφθη καθόλου ότι τόν ύπνωπεύομην. Γι' αυτό, τέλειος ύπκριτης κι' έκείνος, πήρε ύφος πιό άτάραχο άκόμη, περιεργάστηκε τό κόσμημα που τούδωσα δθην παραξενεμένος κι' είπε:

—Μά τήν άλήθεια, κι' έγώ δέν μπορώ νά καταλάβω πώς έγινε αυτό τό πράγμα!... Μά που άκριβώς τή θρήκη αυτή τήν καρφίτσα, άγαπημένη μου;... Κ' είσαι πραγματικά βεβαία, ότι προέρχεται άπ' τά κοσμήματα του πατέρα σου;... Ή μήπως λημονήθηκε σ' αυτό τό σπίτι, από κείνους που καθόντουσαν έδω πριν άπό μάς;... Και!...

—Όχι δά! Τού άποκρίθηκα, διακόπτοντάς τον ζωηρά. Νά, κύτταξε έδω!... Δέν θλέπεις τήν έμπορική μάρκα του καταστήματος του πατέρα μου, έδω σ' αυτή τή γωνιά;... Άν είχαμε μάλιστα κι' ένα φακό, θά μπορούσες νά διαβάσης και τά αρχικά γράμματα του δνόματός του!

—Ε, τότε ίσού τί συμβείναι! Ξανάπε έξακολουθητικά ψύχραμος, ο Λεώνης. Αυτή ή καρφίτσα έξάπαντος θά είχε λημονήθη, καρφωμένη σέ κανένα άπ' τά ένδομάτα μου!... Και

σήμερα τό πρωί που τά τίναξα, θάπεσε στο πάτωμα δίχως νά τήν άντελήφθώ!... "Όπως και νάχη τό ζήτημα όμως, μίν άνησυχής, άγαπημένη μου 'Ιουλίττα... Θά είναι τό μόνο κόσμημα που έμεινε έδω, κατά λάθος θέβασα, όπως θλέπεις κι' ή θια!... Γιατί όλα τά άλλα, τά έδωσα από καρπό σ' έναν άνθρωπο τής άπολύτου έμπιστοσύνης μου, μέ τήν έντολή νά τά παραδώσει στον κύριο Δελπέκ γιά τόν πατέρα σου!... Τώρα όσο γι' αυτή τήν καρφίτσα, φαντάζομαι ότι είνε περιττό νά τή στείλωμην... Θά ξαναθυμίζαμε πάλι στους γονείς σου τή θλιψη τούς γιά τή φυγή μας και δέν άξιζει τόν κόπο γιά ένα τόσο δά πραγματικά μηδαμινής αξίας!

—Καθόλου δέν είνε μηδαμινής αξίας αυτή ή καρφίτσα! τού είπα ζωηρά. Τά διαμάντια της μονάχα, άξιζούν τό όλιγότερο δέκα χιλιάδες χρυσά φράγκα!

—Ε, καλά τότε!... Φόλαξε το, άφού τό θεωρείς τόσο πολύτιμο και μέ τή πρώτη εύκαιρία που θά μάς τύχη, τό στέλωμην κι' αυτό στους γονείς σου!... Άλλά πές μου τώρα, είσαι έτοιμη νά θυούμε;... Είνε τά μπαούλα μας έτοιμα και κλειδωμένα;

—Γιατί; δέκοικα παραξενεμένη.

—Μά και ρωτάς, 'Ιουλίττα μου; άποκρίθηκε έκείνος μέ τό πλάνο του χαμόγελο. Άπλούστατα, γιατί τό ώραό μας μέγαρο έτοιμάστηκε κιόλας, και μάς περιμένει!... Κάτω στην έξώπορτα, ύπάρχει μία γόνδολα, γιά νά μές πάρη και νά μάς πάη εκεί!... Έδώσα μάλιστα έντολή, νά μάς έχουν έτοιμάσει και τό δείπνο, μόλις φτάσουμε!

Καταχαρούμενη τόν άγκάλιασα και φιληθήκαμε μέ περιπάθεια...

Σέ μισή ώρα, είμαστε κιόλας φτασμένοι στην πύλη ενός μεγαλοπρεπεστάτου μέγαρου. Ή γόνδολά μας είχε σταματήσει μπρος στη μικρούλα άποβόθρα, ή όποια—τόσο αυτή όσο και τά σκαλοπάτια τής μεγαλοπρεπούς μαρμάρινης σκάλας—ήταν στρωμένη μέ πρανιούς; πλουσιωτάτους τάπητας.

Άπ' τό ένα μέρος κι' άπ' τό άλλο, ή σκάλα ήταν στολισμένη μέ πελώριες μαρμάρινες γλάστρες; μέσα στις όποιες άνθίζαν—καταμεσής στο χειμώνα—πορτοκαλλιές και νεραντζιές.

"Ο θυρωρός και τέσσερες άλλοι ύπρέτες μέ λαμπρά οικοστολή, έτρεξαν νά μάς ύποδεχτούν τή στιγμή που αποβιβαζόμαστε άπ' τή γόνδολά μας. "Ο Λεώνης τότε, θιαστικός, πήρε ένα φανάρι άπ' τά χέρια κάποιου ύπρέτου, τό σήκωσε όσο ψηλότερα μπορούσε και μοδίδειξε ένα δάραο οικόσημο—μέ χρωμάτια χρυσογάλαζα—σκαλισμένο στη κορυφή τής μαρμάρινης πύλης.

—Διάθασε! μου είπε. Αυτό είνε τό οικόσημό μου!... Διάθασε τώρα και τό δνομα τής οικογενείας μου και θά θής σέ ποιόν άνήκει αυτό τό ύπεροχο μέγαρο!

Πραγματικά, έκθαμβή κι' άνατριχιασμένη από εύτυχία κι' ύπερηφάνεια, διάθασα—κάτω άπ' τό οικόσημο σκαλισμένες μέ χρυσά γράμματα άπάνω στο ύψωμα—τις έξής δυό λέξεις: "Ανάκτορον Λεώνη!"

"Ασυγκράτητη τότε, φώναξα μέ λαχτάρα:

—Όστε ήσαν άλήθεια, άγαπημένη μου, τά όσα μάς έλεγες στις Βρυέλλες;... Είσαι λοιπόν τόσο πλούσιος;... Άνήκεις λοιπόν σέ τόσο μεγάλη και λαμπρή οικογένεια εύπατριδών;... Και τώρα θρίσκομαι στο οικογενειακό σου ανάκτορο;

"Από μετριοφροσύνη—ώ, πόσο ήταν απαραίμιλλος σέ όλα του, στιγμές-στιγμές!—δέν μου άποκρίθηκε ο Λεώνης. Περιωρίστηκέ μόνον νά μέ σφίξη στην άγκάλια του πιό τρυφερά και συμπριμμένη ύστερα στο μπράτσο του άνεθήκαμε μαζί τις σκάλες και μπήκαμε στο ύπεροχο έκείνο μέγαρο.

Ξεφωνίζοντας διαρκώς από έκπληξι και θαυμασμό, και χτυπώντας τις παλάμες μου μέ έντελως παιδιάτικη άγαλλίασι, τό έπισκεψθήκα άμέσως δολοκλήρο. Ήταν ένα άπ' τά πιο μεγαλοπρεπή και πιό ώραία μέγαρα τής Βενετίας. Τά πλουσιωτάτα έπιπλά του και τά θυονόχρωμα θελούδινα παραπετάσματά του, ήσαν δλοκαινούργια άλλα κατασκευασμένα σέ ρυθμούς παλαιότερων εποχών.

"Ετσι, έρχόντουσαν σέ θαυαστή και καλαισθητικότητή άρμονία μέ τά άλλα μοντέρνα έπιπλά, όσα ή καινούργιες απαιτήσεις τής ζωής—κατά τήν εποχή εκείνη—είχαν δημιουργήσει κι' επιβάλλει ως απαραίτητα.

Συνηθισμένη άπ' τήν κάπως χυδαία πολυτέλεια τής πατριδος μου—όπου ή οικογένειος τών εύπατριδών ήσαν τόσο σπάνιες—δέν χόρταινα νά θαυμάζω τήν άρχοντική εκείνη καλαισθησία

Σέ μιά ώρα βρισκόμαστε κιόλας στην είσοδο ενός πολυτελεστάτου μέγαρου...

και πολυτέλεια, ή όποια θαύριε παντού, μέσα στο ανάκτορο εκείνο της θρυλικής κι' ένδοξης Βενετίας.

—Ονειρεύομαι άραγε; ψιθυρίζα διαρκώς μέσα μου. Είμαι άληθινα έγω ή βασιλοπούλα ή όποια εινε κυρία άπολυτη εδώ μέσα;... Στόν λατρευτό μου Λεώνη και σε μένα άήθουν λοιπόν τα όνειρωδη αυτά πλούτη, τ'ε τόσο άρχοντικά, τ'α πραγματικώς βασιλικά;... Τι όπερχη άρχιτεκτονική, στα σαλόνια, στους ή όρους, στις σκάλες τις μαρμαρίνες και παπου;.

Κι' είνωσας γιά πρώτη φορά στ' ζωή μου, ένω ή άπλη κι ταπεινή άσθη, όλο τό μεθύσι της όπερφηνας κι' όλη τη γοητεία, ποι' έλασκων πάντα στους άνθρωπους ή όχνης καταγωγή, τό αγαλάζιο αίμα, κι' ή λαμπρότης ενός μεγάλου οικογενειακού όνόματος!

Κ' ήταν πραγματικά κι' όπεροχα άρχοντική, ή οικογένεια του Λεώνη. Παντού στους τοίχους, όπληχαν κρεμασμένες άρχαιότερες πανοπλίες ίπποτών του Μεσαίωνα, προγόνου του παλαιούτου. Και παντού όπληχαν τρέσαντα όπλα και όκόσημα χρυσογάλατα και ζωγραφίες και πορτραίτα, καιωμένα από διασημώτατους ζωγράφους όπως ό Τιτσιάνο, ό Βάν Δυκ και ό Βερονέζε.

Στα πορτραίτα εκείνα των προγόνων του, όλων σοβαρών, όλων ντυμένων στο χρυσάκι και στο θελοόδο, σιδεροφράγτων ίπποτών ή άνωτατων άρχόντων, έβλεπε κανένας την άγερωχία τους, την όπερτάτη κοινωνική θέσι τους και την ήγεμονική πραγματικώς επιθλητικότητα τους... Τόσο καλά άρμονιζόταν ή όπερλεκτή προσωπικότητά του Λεώνη, μέσα στα όνειρωδη εκείνα μεγαλεία της οικογενείας του, όστε με την πρώτη ματιά μάντεψε κανένας ότι ήταν ένας πραγματικός και γνήσιος άπόγονος των όπερώνων εκείνων άρχόντων; Να!... "Αν ζωντανός ειναι από κείνους κι' αν κατέθανε άπ' τό κρεμασμένο στον τοίχο πλαισιό του κάτω στο σαλόνι και περπατούσε και μιλούσε, θα περπατούσε και θα μιλούσε και θα φερνόταν με την ίδια επιθλητική άρχοντιά του άγαπημένου μου!

Είχα μεθύσει κυριολεκτικώς από έκτασι. "Εσφυγγα τον Λεώνη μου στην άγκαλιά μου, τον κυττούσα έπως κυττάζει κανένας έναν ήμιθεό που μουρμούριζα τρέμοντας από συγκίνηση:

—"Ότε έού εισαι, λατρευτέ μου; Έού εισαι ό ήγεμονικός άρχων Λεώνης, ό κύριός μου, ό αυθέντης μου, ό άγαπημένος μου;... Έού εισαι ό λαμπρότατος αυτός ύπατριδης, που ός προχθές άκόμη —έκει στην άξέγασή μας Έλθετία —έτρεχε από θράγο σε θράγο, μαζύ μ' έμένα την ταπεινή και ντυμένη με ένδύματα σοοκοού;... Έού εισαι, αυτός που έζησες μαζύ μου επί έξη μήνες, έκει στην έξοχική μας έπαυλι, χωρίς να συνειστίης την άδειότητά μου, την άμάθειά μου, τό φτωχό μου μυαλό, και την ταπεινή καταγωγή μου;... Και τώρα;... Τι θα κάνης τώρα, άγαπημένε μου;... Θα με περιφρονήσης άραγε, έμένα που τόσο σε θαυμάζω και σε λατρεύω;... Η θα με κρατήσης πάλι μαζύ σου, έδώ τό μυθικό παλάτι σου και θα μ' αγαπάς όπως και πριν, έκει στην Έλθετική καλυθούλα μας;...

Κι' άμέσως ύστερα, με μία ζαφνική μελαγχολία—σαν να προαισθανόταν ή ψυχή μου τις συμφορές του μέλλοντος—πρόσθεσα χαμηλόφωνα:

—"Ω, Θεέ μου!... Ποτέ δεν τόλμησα να όνειρευτώ μιά τέτοια τόχη και μιά τέτοια ευδαιμονία!... Με άνέβασε τόσο πολύ ψηλά, Θεέ μου, όστε ζαλιζομαι, αλλά και τρέμο μήπως σωριστώ σ' έρείπια και σε συντριμμια!

—Μικρούλα μου Ίουλίττα, γιά τίποτε να μην άνηυχής! μου άποκρίθηκε τότε ό Λεώνης, γλυκοχαμογελώντας μου και σφύριγόντας με στην άγκαλιά του. Έού θα εισαι πάντα ή σύντροφός της ζωής σου κι' ή θοσιόιστά μου... Θέλω να μ' αγαπάς πάντα, όπως πάντα θα σ' αγαπά κι' έγω!... Και τώρα, έλα να δεηθίσουμε... Έχω και δύο καλεσμένους φίλους μου, στους όποιους έπιθυμώ να σε παρουσιάσω!

Και κυττώντας με ύστερα πιό τρυφερά, άπ' τό κεφάλι ως τα πόδια, πρόσθεσε:

—Πήγαινε όμως πρώτα, να έτοιμαστής!... Διόρθωσε τά όδρατα μαλλιά σου... Στόλισσο γιά να γίνης πιό όμορφη άκόμη... Κι' όταν άκούς στο τραπέζι να σε άποκαλώ "συζυγό" μου, πρόσθεξε να μην άνοιγής γλαρά τά γλυκά σου μάτια από έκ-

πληξή!... "Άκουσες;... Γιατί στους καλεσμένους μου και σ' όλους τους γνωρίμους μου άργότερα, θα σε συστήνω πάντα ως συζυγό μου!

Σέ λίγη ώρα, μητκα άχτινόβολη κι' ώραισιόατή, στη λαμπρή τραπέζαρία. Βρήκαμε έκει ένα λουκοόλλεο δείπνο, πλούσιότατο. Τό χρυσοσκαλιόμένο τραπέζι μας λαμποκοπούσε άπ' τά κρυστάλλινα κι' άπ' τά έπίγρυσμα πορσελλάνινα σερβίτσια...

"Ο Λεώνης με παρουσίασε στους δύο του φίλους, με σοβαρότητα. "Όσαν Βενετοί κι' αυτοί, νέοι και ώραιοί άνδρες και με τρόπος άβροτάτους. "Αν κι' ήταν καλύτεροι άπ' τον Λεώνη που στη λαμπρότητα της καταγωγής και στα προσωπικά χαρίσματα, ώστόσο ήταν κι' αυτοί ύπατριδα άρίστατων οικογενειών, πνευματώδεστατοι στην όμιλία και θαυμαστοί στη συντροφιά τους.

Κι' έπειδή έμοιαζαν άρκετά με τον Λεώνη, τον ρώτησα χαμηλόφωνα στην πρώτη έκκαιρία πού μου παρουσιάστηκε:

—Συγγενείς σου ειναι, αυτοί οι κύριοι;

—Ναι! μου έιπε, μεγαλόφωνα όμως και γελώντας. Είνε έξαδελφια μου!

—Βέβαια, κυρία μου! πρόσθεσε κατόπιν μ' ευγενικό χαμόγελο, ό ένας από αυτούς, ό όποιος είχε τίτλο μαρκησιού. Είμαστε έξαδελφια με τον άγαπητό μας Λεώνη!

Την έπομένη, αντί δύο καλεσμένων, είχαμε τέσσερες και στις έπομενες ήμέρες παρουσιάστηκαν κι' άλλοι. Σε κάθε μας γεύμα ή δείπνο πάντοτε θα φιλοξενούσαμε από τέσσερες ή πέντε καλεσμένους κι' όχι τους ίδιους πάντοτε.

"Ετσι, σε διάστημα όγτώ ήμερών περίπου, είχα γνωρίσει πλήθος διαφόρων προσώπων, άλλων στενών φίλων κι' άλλων συγγενών του Λεώνη. Μάς έπισκεπτόντουσαν τακτικώτατα και σ' άλλες ώρες, έκτός άπ' τις ώρες του φαγητού κι' άπασχολούσαν με την παρουσία τους και με τις διηγήσεις τους και με τις σινητήσεις τους—επί πολλές ώρες κάθε μέρα—τόν Λεώνη. Κι' έγω, αν και άρχισα να ποθώ τη μοναξιά, αν και θυμούμου με νοσταλγία τη γλυκειά εκείνη κι' έρμηκή ζωή που είχα περάσει με τον άγαπημένο μου στην Έλθετία, ώστόσο άναγκάζομου—ως οικοδέσποινα—να άνέχωμαι τις θορυβάδες αυτές συντροφίες...

"Ο Λεώνης όμως, ύστερα από τόσο χρονικό διάστημα, που ήταν σαν έξόριστος σχεδόν άπ' την πατρίδα του, φανόταν ευτυχισμένος που ξανάβλεπε τους παλαιούς του φίλους. Έγω άλλωστε, δεν ήμουν ίκανή να έγω πόθους και προτιμήσεις αντίθετες άπ' τις δικές του κι' έτσι ευχαριστιόμου αντάμαστα που τον έβλεπα τόσο χαρούμενο κι' ευχαριστημένο.

"Η αλήθεια όμως ειναι, ότι ή συντροφία των ανθρώπων εκείνων ήταν πολύ τερπνή και διασκεδαστική. "Όσαν όλοι νέοι, εύθυμοι, φαίδροι, χαριτωμένοι κι' οι τυχόν γραλείο από αυτούς ήξεραν επίσης να ειναι άξιωματικοί και διασκεδαστικοί. Οι τρόποι όλων ήταν άβροτάτοι κι' οι περισσότεροί τους ήταν άνθρωποι κοσμογυρισμένοι και πολυμαθείς.

Κάθε μέρα, πριν άπ' τό μεσημέρι, τραγουδούσαμε ή παίζαμε διάφορα ώραία μουσικά κομμάτια. Μετά τό φαγητό κατόπιν, μπαίναμε σε γόνδολες και κάναμε μακρούς περιπάτους στα γραφικώτατα κανάλια της Βενετίας. Τό θράδυ, ύστερα άπ' τό δείπνο, πήγαμε στο θέατρο. Κι' όταν γυρίζαμε κατόπιν, κατά τά μεσάνυχτα πειρά, τράγαμε όλοι μαζύ κι' οι άντρες στρωνόντουσαν ύστερα στη χαρτοπαίξα.

"Εμένα, αυτή ή τελευταία διασκεδαστική δεν μου άρεσε καθόλου. Να παίξω, δεν ήξερα. "Αλλά και γιά να μένω άπλώς θεατής και να θλέπω τους όγκους εκείνους των χρυσών νομισμάτων να πηγαινού από παίκτη σε παίκτη, ούτε κι' αυτό μου ήταν εϊχάριστο. "Η άπληστεια εκείνη κι' ή άγωνία ή ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των χαρτοπαικτών, μου ήταν πάντοτε ένα θέαμα δυσάρεστο.

Γι' αυτό, ό Λεώνης μου είχε έπιτρέψει να άποούρωμαι στην κρεβατοκάμαρά μου, όταν τελείωνε τό μεταμεσονύκτιο εκείνο φαγητό κι' οι παίκτες έτοιμαζόντουσαν να καθίσουν στα πράσινα τραπέζακια του χαρτοπαιγνίου. Κι' αυτό δεν παρέλειψα ποτέ μου να τό πραγματοποιώ! Μόλις έβλεπα τους πρώτους καλεσμένους μας να στρώνονται στα τραπέζακια, τους καληνύχτιχα όλους κι' έτρεχα θιαστική—άλλά και κουρασμένη άπ' την κίνηση της ήμέρας—να πέσω στο κρεβάτι μου και να παραδοθώ στον όπνο.

(Άκολουθεί)

—"Ω, Θεέ μου!... Ποτέ δεν τόλμησα να όνειρευτώ μιά τέτοια τόχη, μιά τέτοια ευδαιμονία!...